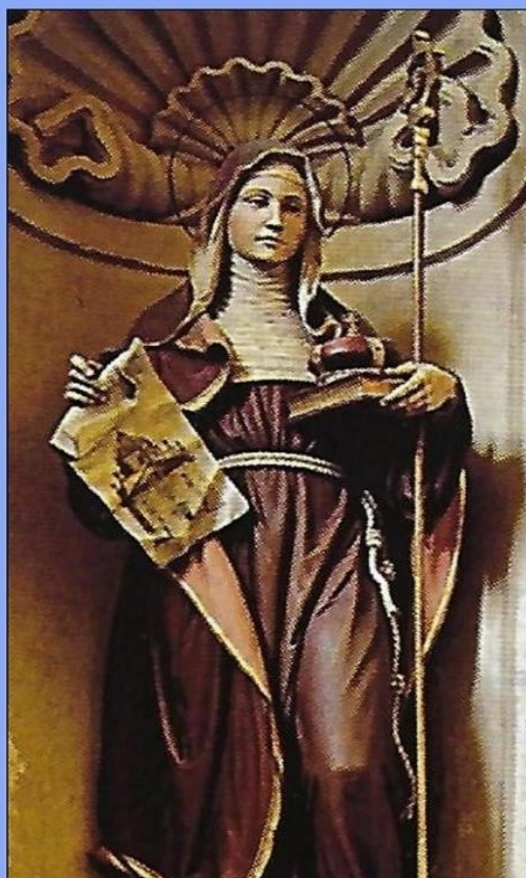

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

18. ROČNÍK - PRÁZDNINY 2020 - ČÍSLO 195

FARNÍČEK

*Svatá Anežko Česká
přimlouvej se
za náš národ.*

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

na první vnější pohled se zdá, že už jsme ze stavu nouze vstoupili do stavu normálního, jak ve společnosti, tak v církvi. Už se nás může různě scházet 1000 osob, už není přísně stanoveno kdo, kdy smí nebo nesmí nakupovat, volně se můžeme potkávat v ulicích, v restauracích, kavárnách, sportovních zařízeních, při kultuře i v kostele a na faře. Nemusíme už mít roušky na svých tvářích, můžeme už i vycestovat do některých zemí na dovolenou. **Ale co vnitřně – zmizel strach a úzkost z našich srdcí?** Nebo narůstá nový, už třeba ne z koronaviru, ale z propouštění z práce, zdražování cen zboží a služeb, z přemíry deště, z nárůstu státního dluhu, agresivity mezi lidmi v různých národech a dalších skutečností s negativním znaménkem.

Ale všimějme si i těch pozitivních. V mnoha farnostech byly slavnosti prvního svatého přijímání – s naší farností jsem prožíval velkou radost a naději do budoucna. Také probíhá udílení svátosti biřmování. I u nás se blíží. Proběhla svěcení jáhnů a kněží. Bůh je stále činný i mimo tato řádná konání církve.

O dvanácté neděli v mezidobí jsme slyšeli z Ježíšových úst několikrát: Nebojte se! Hlásejte Boží slovo a láskyplné činy na světle a ze střeš! Zkoumejte, co Bůh v posledních dnech či týdnech vykonal ve vašem životě, ve vaší rodině, v našem národě a nebojte se o tom mluvit před dalšími lidmi. **Přijměte za svůj postoj název knihy Mariana Kuffy – Buď Kristovým svědkem!**

Před námi je období prázdnin, dovolených, cestování za krásami přírody, kultury, krásy mezilidských vztahů, jejich očišťování, obnovování, prohlubování. Kéž nás při tom všem provází zářný příklad naší svaté Anežky České a pomáhá její přímluva. Otvírejme oči i srdce, vnímejme, žasněme, děkujeme a chvalme Boha i lidi.

Na cestě za všemi krásami, i přes mnohé těžkosti vám ze srdce žehná
o. Josef

PODZIMNÍ AKTIVITY V NAŠÍ FARNOSTI

Neděle 20. září – „Staříčkova pouť“ – Den farnosti

Neděle 11. října – Udílení svátosti biřmování – biskup Karel Herbst

Sobota 17. října – Pouť farnosti – Moravský kras, Křtiny, Vranov,
Boskovice...

Sobota 24. října – České Katolické biblické dílo – uvádění do četby
a žití Písma

Neděle 7. listopadu – Kurz lektorů

VELEHRAD 2020

Letošní Velehrad bude ve znamení poděkování všem, kdo pomáhali zvládnout epidemii COVID-19 v první linii. Také budou připomínkou 75. výročí osvobození od nacismu. Zaznělo to na tiskové konferenci ke Dnům lidí dobré vůle, které již 21 let provázejí oslavy svátku svatých Cyrila a Metoděje na Velehradě ve dnech 4. a 5. července.

Akce se koná pod záštitou hejtmana Jiřího Čunka a olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera.

„Tento ročník bude mírně netradiční vzhledem k tomu, že kvůli stále platným opatřením musíme určitým způsobem regulovat počet lidí, což je pro nás všechny nepříjemná věc, ale věřím, že to všichni pochopí a že se Dny lidí dobré vůle více přesunou na televizní obrazovky, kde je budou moci sledovat i ti, kdo se osobně nezúčastní,“ řekl hejtmán Jiří Čunek a dodal. „Věřme tomu, že tento ročník bude posledním s takovýmto omezením a že se tradice Dnů lidí dobré vůle v tom rozsahu, na jaký zvyklí, opět obnoví.“

Večer dní lidí dobré vůle je první akce, která se koná v souvislosti se státním svátkem České republiky po koronavirové krizi nejen v naší zemi, ale vlastně na celém světě. Informoval o tom tajemník Dnů lidí dobré vůle Josef Kořenek. „Velehrad má to specifické místo a postavení v celé naší zemi v tom, že ve všech přelomových událostech se právě na Velehrad chodilo prosit a děkovat. I první pouť po osvobození v roce 1945, se konala tady,“ řekl Josef Kořenek s tím, že pořadatelé si chtějí právě tuto skutečnost připomenout. „Bude připravena výstava, která představí kněze z Olomoucké diecéze, kteří zemřeli v koncentračních táborech. Je to celkem 51 osob, z toho třetina zahynula za podporu Židů, o čemž nevěděl ani velvyslanec Izraele. Expozice bude na Velehradě minimálně během celého července,“ informoval Josef Kořenek.

Dalším důležitým bodem programu bude Modlitba za vlast 4. 7. v bazilice sv. Cyrila a Metoděje a Nanebevzetí Panny Marie. Je připravována ve spolupráci s Armádou České republiky a letos se také aktivně zapojí Vojenská duchovní služba. Ve 20:00 začne přímý přenos Večera lidí dobré vůle, který má podtitul Poděkování všem z první linie. „Máme omezené počty, ale přihlásili se jak příslušníci armády, kteří sloužili na hranicích, policisté, kteří pomáhali v uzavřených městech Uničov a Litovel, zastoupeni budou zdravotníci, kteří pracovali v první linii Uherskohradištské nemocnice a nemocnice v Prostějově, která byla pod velkou tíhou největších uzavřených oblastí Olomouckého kraje. Přijedou medicí z Karlovy univerzity, kteří se okamžitě nabídlí do první linie, aniž by měli jakékoliv ochranné prostředky,“ sdělil Josef Kořenek.

Hudebním hostitelem Večera lidí dobré vůle bude Jiří Pavlica s Hradišťanem a dále vystoupí děti základních uměleckých škol, Miro Žbirka a další.

Více informací o Dnech lidí dobré vůle: www.velehrad.eu

V minulém čísle Farničku jsme Vám představili knihu Josefa Prokeše Pán se stará.

Dnes vám z ní přinášíme několik zajímavých postřehů (úryvků).

CÍRKEV JAKO PYRAMIDA, NEBO JAKO BOŽÍ LID?

Co se nám vybaví, když se řekne církev? Často asi především její hierarchická podoba. Je to do jisté míry logické. Vždyť v médiích a ve společnosti vůbec jsou to právě představitelé vedení církve, kteří ji reprezentují. Možná, že kdybychom měli církev nějak nakreslit, načrtneme pyramidu, kde nahoře bude papež, pak biskupové, kněží, jáhnové a v dolním patře laici. Má to svoji logiku a církev takto rozhodně funguje. Ale je to ten jediný a pro dnešní svět skutečně nejuvýstižnější obraz církve? Zvláště, když vezmeme v úvahu, že II. vatikánský koncil vnímá církev jako Boží lid?

KAŽDÝ MÁ V CÍRKVI SVÉ MÍSTO

Církev jistě nemá být náhodným shlukem lidí. Kněží nejsou figurkami na šachovnici nějakého území, s nimiž hýbe jejich biskup. Církev je společenstvím Božího lidu. Tedy společenstvím, které je v silovém poli Boží lásky, které ji uspořádává a orientuje. Jen pod vlivem Ducha svatého může církev vytvářet něco krásného. Každý má v církvi své místo dané Božím povoláním. Křtem se nechávám orientovat silou Božího působení, které ovlivňuje mé životní nasměrování a také vztahy k druhým. Nedá se říct, že jsme všichni na stejné úrovni, ale také se nedá říct, že je někdo výš a někdo níž. Mezi vámi tomu tak nebude, říká Ježíš jasně (srov. Mk 10,43). Každý z nás má své místo, svá charismata darovaná Duchem. Nic z toho ale není jen pro mě, vše se odehrává v kontextu druhých.

SVĚT A CÍRKEV SE VZÁJEMNĚ POTŘEBUJÍ A OVLIVŇUJÍ

Myslím, že je jasné, že mnohé věci v církvi a její struktuře nemohou zůstat takové, jaké jsou. I kdybychom si tuto skutečnost nechtěli připustit, zmenšující se počet kněží nás donutí o tom alespoň trochu začít přemýšlet. Určitě existuje mnoho způsobů pastorače, které rádi používáme a jimiž sami sebe i okolí přesvědčujeme o tom, že se nic neděje a že vše může zůstat tak, jak je. Ať slovy, anebo našim jednáním se můžeme chovat tak, jako by struktury církve byly nezvratitelně pevné a změny všude kolem nás se nás netýkaly. Problém je ale v tom, že tímto postojem se opravdu přestávají církev a svět dotýkat. Ztrácíme kontakt se světem. Stáváme se navzájem cizími a přestáváme si rozumět. Přestáváme se také potřebovat. Avšak na příkladu prvotní církve vidíme, jak moc se svět a církev vzájemně potřebují a ovlivňují. Svět potřebuje církev ke své záchraně. Církev zase potřebuje svět, aby se znovu a znovu učila, co znamená žít evangelium.

BÝT V KONTAKTU SE SVĚTEM A NECHAT SE PROMĚŇOVAT BOŽÍM SLOVEM

Jak ale církev proměnit? Jak ji otevřít? Jak z ní opět učinit církev vycházející do světa? Pokud má být tato proměna pravdivá a také něčemu užitečná, musí být inspirována dvojím nasloucháním. Jistě světu, do kterého přicházíme. Máme pro něj být srozumitelní, znát ho, vědět, čím dnešní svět, který spolu vytváříme, žije. Rozumět jazyku dnešního světa a dokázat jím také mluvit. Pro obrodu struktury církve je ale zásadní, nechat se inspirovat Ježíšem, který ji založil. Pokud budeme věrni jeho Duchu, bude nás přetvářet tak, abychom byli ve světě tím správným způsobem. Konkrétně to znamená nechat se znovu a znovu proměňovat Božím slovem. Moc a síla Božího slova je tvořivá a nezadržitelná.

KDO BYLA SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ?

Svatá Anežka Česká byla královská dcera, která si vybrala chudobu a stala se řeholnicí. Svůj život věnovala Bohu a službě druhým. Krátce po jejím svatořečení došlo k politické změně, po které naše země získala svobodu. Svátá Anežka vykonala velice mnoho nejen pro chudé, nemocné, trpící a znesvářené, ale také pro... (viz tajenka). Odpověz na otázky a písmena u správné odpovědi napiš dolů do tajenky.

1. Sv. Anežka se narodila:

KA – v 11. století
PU – ve 12. století
CE – ve 13. století

2. Byla dcerou krále:

LÝ – Přemysla Otakara I.
LÁ – Václava I.
LÉ – Přemysla II.

3. Založila v Praze na Starém Městě:

KA – školu
NĀ – špitál
RA – muzeum

4. Vstoupila do kláštera:

RO – dominikánek
ŠN – klarisek
OH – boromejek

5. Několikrát si dopisovala se:

ME – sv. Kateřinou
MO – sv. Konstancii
ĀR – sv. Klárou

6. Je o ní známo, že:

PO – hodně cestovala
DV – pořádala hostiny
OD – urovnávala spory mezi příbuznými

7. Zemřela v klášteře „Na Františku“:

AN – v březnu 1282
DĚ – v březnu 1482
LA – v březnu 1682

8. Založila český řád:

PA – salvatoriánů
VL – německých rytířů
AŠ – křižovníků s červenou hvězdou

9. Byla svatořečena Janem Pavlem II.:

PR – v březnu 1988
IZ – v listopadu 1989
UK – v lednu 1990

10. V Čechách slaví svůj svátek:

EM – 13. listopadu
IR – 17. listopadu
ĀT – 13. prosince

TAJENKA:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

SVĚTEC MĚSÍCE – SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ

Česká princezna Anežka Přemyslovna je naprosto mimořádným zjevem v duchovních i kulturních dějinách naší země. Narodila se roku 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I., její matkou byla Konstancie, dcera uherského krále Bély III. Když byly Anežce pouhé tři roky, byla poslána se svou starší sestrou Annou do polské Třebnice. Obě byly zasnoubeny synům slezského knížete Jindřicha Bradatého a svaté Hedviky, a proto byly poslány na vychování do tamního kláštera cisterciáček, který svatá Hedvika založila. Za tři roky se však Anežka vrátila domů, protože syn vévody, s nímž byla zasnoubena, zemřel. Po krátkém pobytu na Pražském hradě byla poslána do kláštera premonstrátek v Doksanech, protože zdejší klášter byl vyhledáván jako centrum výchovy a vzdělání pro dívky z významných šlechtických rodů. Anežka zde zůstala asi rok a půl. Ve svých osmi letech byla Anežka zasnoubena s Jindřichem, synem císaře Fridricha II. Byla proto poslána do Vídně, aby zde byla vychována jako budoucí císařovna. Kníže Leopold VI., na jehož dvoře Anežka žila, však dosáhl zrušení jejího zasnoubení s Jindřichem, protože usiloval o sňatek Jindřicha a své dcery Markéty. Rozhořčený Přemysl Otakar I. vedl po jejím návratu domů neúspěšnou válečnou výpravu proti Rakousku. Roku 1228 dostala česká princezna první nabídku k sňatku od samého císaře Fridricha II., kterou císař zopakoval ještě v roce 1233. Avšak pověst císařovy povahy a Anežčino směřování k řeholnímu životu ji vedly k tomu, že Anežka poslala list papeži Řehoři IX., v němž prosí o jeho ochranu, aby se mohla zasvětit Kristu a odmítnout sňatek s císařem. Papež jí odpověděl listem, ve kterém ji přijal za svou duchovní dceru, a poslal jí četné dary. Kolem roku 1231 se Anežka rozhodla pro založení špitálu, kláštera menších bratří a kláštera sester klarisek. Na to věnovala celé své královské věno. Roku 1237 na Anežčinu žádost povýšil papež Řehoř IX. bratrstvo pražského špitálu na samostatný řád křížovníků s řeholí svátého Augustina. Anežka již tehdy plánovala přenesení všech majetkových práv špitálu na nově založený řád. Byla si vědoma toho, že františkánská řehole vylučuje vlastnění majetku, a proto špitálnímu bratrstvu určuje řeholí svátého Augustina, která je v těchto ohledech mírnější. Špitál potřeboval dobré vedení a finanční zajištění. Působení svaté Anežky se však neomezovalo jen na špitál, ale současně velice usilovala o založení kláštera sester klarisek, Už v roce 1233 na Anežčinu žádost papež Řehoř IX. rozhodl o vyslání pěti sester z Tridentu do Prahy. O rok později Anežka spolu s dalšími sedmi dívkami z českých šlechtických rodin vstoupila do řádu svaté Kláry. Vzápětí byla na přání papeže jmenována abatyší, ale titul odmítla a nechala si říkat „starší sestra“. Po vstupu Anežky mezi klarisky jí Klára napsala svůj první list. V něm svou novou spolusestru povzbuzuje k horlivému následování františkánského ideálu, zvláště chudoby. Anežčin klášter byl totiž prvním klášterem klarisek za Alpami a Klára věděla, že bude příkladem pro další kláštery založené v této části Evropy. Roku 1237 Anežka poslala papeži ke schválení znění řehole pro pražský klášter klarisek. Klára věděla, že ona sama u papeže neprosadí schválení nové řehole, která by skutečně vyjadřovala františkánské charisma chudých sester. Požádala o pomoc Anežku, jež měla díky svému postavení, vzdělání i oblibě u papeže mnohem větší šanci než Klára. Avšak papež Anežčin návrh odmítl. Souhlasil, aby sestry vedly přísný život, ale, chtěl, aby základní potřeby sester byly zajištěny z majetku kláštera.

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

V úsilí o schválení nové řehole klarisek pokračovala Anežka i později. V roce 1243 žádala znovu o schválení svých řeholních pravidel, tentokrát papeže Inocence IV. Její žádost byla opět zamítnuta. Když se o deset let později (1253) Anežka dověděla, že Kláře byla její nová řehole schválena, požádala papeže o dovolení, aby tato řehole mohla být užívána i v jejím klášteře. Vážnost Anežčina rozhodnutí pro chudobu se nejvíce projevila roku 1278, po smrti Přemysla Otakara II. v bitvě na Moravském poli. České království se dostalo do područí císaře Rudolfa Habsburského, u kterého si vyžádal správu země a poručnictví nad sedmiletým princem Václavem Ota Braniborský, syn Přemyslovy sestry Blaženy. Branibor využil své moci k neslýchanému útisku a plundrování českých zemí. Roku 1282 vypukl hladomor. Jen v Praze se mrtví počítali na tisíce. I klášter svaté Anežky zakoušel těžkou bídu. Anežka zemřela 2. března roku 1282. V době husitských válek byly její ostatky ukryty neznámo kam a dodnes nebyly nalezeny. Roku 1874 byl v Římě schválen kult Anežky České jako blahoslavené „od nepaměti“. Teprve 700 let po její smrti ji papež Jan Pavel II. prohlásil za svatou. Stalo se tak 12. listopadu roku 1989 v Římě za účasti více než 8000 poutníků z Čech a Moravy. Pět dní po její kanonizaci se udál památný 17. listopad 1989, který znamenal pád totalitního režimu v Československu. Mnozí v tom vidí duchovní dar svaté Anežky.

Z DOPISU SVATÉ KLÁRY SVATÉ ANEŽKY ČESKÉ

Dívej se na Kristovu chudobu, pokoru a lásku

Šťastný je jistě ten, komu je dáno mít účast na svaté hostině, aby z hloubi srdce přilnul k tomu, jehož kráse se bez ustání obdivují všechny blažené sbory nebešťanů. Jeho láska probouzí lásku, pohled na něj občerstvuje, jeho dobrota nasycuje, jeho sladkost oblažuje, vzpomínka na něj přináší líbezná světla, jeho vůně oživnou mrtví, patření na jeho slávu bude blažeností všech občanů nebeského Jeruzaléma. A protože on je odleskem věčné slávy, ***jasem světla věčného a zrcadlem bez poskvrny, dívej se denně do tohoto zrcadla, královno, snoubenko Ježíše Krista, a pozoruj v něm ustavičně svou tvář, aby ses celá ozdobila uvnitř i navenek, aby ses oblékla v pestrou nádheru a byla okrášlena květy a ozdobami všech ctností, jak se sluší na nejčistší dceru a snoubenku nejvyššího Krále.*** V tomto zrcadle září blahoslavená chudoba, svatá pokora a nevýslovná láska, jak můžeš s pomocí Boží milosti v celém zrcadle pozorovat.

Dívej se tedy na počátek toho zrcadla: na chudobu toho, který byl položen do jeslí a zavinut do plínek. Jak obdivuhodná pokora, jak úžasná chudoba! Král andělů, Pán nebe i země, spočívá v jeslích. Uprostřed zrcadla pak pozoruj pokoru nebo alespoň blahoslavenou chudobu, nesčetné námahy a strasti, které vzal na sebe pro vykoupení lidstva. ***A na konci toho zrcadla pohlížej na nevýslovnou lásku, s níž chtěl trpět na kříži a zemřít nejpotupnějším způsobem smrti. Sám Kristus – neboť on je to zrcadlo visící na dřevě kříže – vybězel kolemjdoucí, aby o tom uvažovali: Vy všichni, kteří jdete okolo cestou, pohleďte a vizte, zdali je bolest jako bolest má.*** Odpovězme volajícímu a naříkajícímu jedním hlasem a jedním duchem: ***Ustavičně to mám na paměti, má duše ve mně chřadne. Proto ať stále víc planeš žarem lásky, královno nebeského Krále.***

Vybral o. Josef

PAPEŽ FRANTIŠEK PŘIPOJIL TŘI NOVÉ INVOKACE K LITANIÍM LORETÁNSKÝM

Loretánské litanie budou od nynějška rozšířeny o tři nové invokace. Z rozhodnutí papeže Františka v nich bude Maria vzývána také jako „Mater misericordiae“ – Matka milosrdenství, „Mater spei“ – Matka naděje a „Solacium migrantium“ – Útěcha migrantů.

Památkou Neposkvrněného srdce Panny Marie je datován list Kongregace pro bohoslužbu a svátosti adresovaný předsedům biskupských konferencí, v němž se oznamuje rozšíření Loretánských litaní.

„Na své pouti do Nebeského Jeruzaléma se církev (...) na stezkách dějin svěruje Té, která uvěřila Pánovu slovu. Z evangelia víme, že Ježíšovi učedníci se naučili od samých počátků chválit ‚Požehnanou mezi ženami‘ a spoléhat na její mateřskou přímluvu,“ čteme v listu podepsaném prefektem zmíněné kongregace, kardinálem Sarahem. Jak dále připomíná, „křesťanská zbožnost v běhu staletí vyhradila Panně Marii, jakožto privilegované a jisté cestě k setkání s Kristem, bezpočet jmen a titulů.“ Také v současné době, „poznávané stíny nejistoty a dezorientace, se k Ní Boží lid v lásce a důvěře utíká se zvláštní oddaností,“ dodává kardinál Sarah. Papež František proto vyslyšel přání mnohých a rozhodl o zanesení tří nových invokací do Loretánských litaní.

První z nich Mater misericordiae, „Matko milosrdenství“, bude následovat po invokaci Mater Ecclesiae (Matko církve). Druhá, Mater spei, „Matko naděje“, po invokaci Mater divinae gratiae (Matko božské milosti), a třetí, Solacium migrantium, „Útěcho migrantů“, po Refugium peccatorum (Útočiště hříšníků).

Jak prozrazuje název, původ Loretánských litaní třeba hledat v modlitbách zbožných poutníků ke Svatému domu v italském Loretu. Z poloviny 16. století se zachovaly první invokace ke cti Matky Boží připojované za modlitbu růžence, k nimž papež Pius V. po vítězství Svaté ligy v Bitvě u Lepanta připojil titul „Pomocnice křesťanů“. Rozšiřování litaní se napříště stalo výsadou Petrových nástupců. Tak například Benedikt XV. připojil během I. světové války invokaci „Královno míru“, Pavel VI. „Matko církve“ a naposled Jan Pavel II. v roce 1995 „Královno rodin“.

www.cirkev.cz

Litanie je prosebná modlitba skládající se z krátkých výzev, které pronáší kněz nebo někdo jiný při bohoslužbě anebo soukromě, a shromáždění mu odpovídají patřičnou prosbou k Bohu nebo svatým. Cílem litaní je buď Otec, Syn a Duch Svatý, Panna Maria nebo některý svatý.

Nejčastějším způsobem litanie je způsob, kdy kněz (nebo někdo jiný) vysloví výzvu, a shromáždění mu jednohlasně odpoví: „smiluj se nad námi“ (když výzva směřuje k božským osobám) nebo „oroduj(te) za nás“ (k svatým).

Litanie se může číst nebo zpívat.

AUTOBIOGRAFIE TOMÁŠE HALÍKA**KNIHA TOMÁŠE HALÍKA SE STALA V AMERIC NÁBOŽENSKOU KNIHOU ROKU**

Autobiografie Tomáše Halíka *From Underground Church to Freedom* (Z podzemní církve do svobody, Notre Dame University Press, česky: To že byl život? NLN 2018) získala v USA zlatou medaili za nejlepší knihu roku v oblasti náboženství, kterou uděluje časopis *Foreword*. Kniha vyšla již česky, polsky, německy, portugalsky a holandsky. Předmluvu k polskému vydání napsal polský primas arcibiskup Stanislaw Polak.

V roce 2016 získal Tomáš Halík v USA zlatou medaili za nejlepší knihu roku v oblasti filozofie za knihu *I Want You To Be* (NDUP 2016, česky *Chci, abys byl*, NLN).

Na podzim tohoto roku vydá Tomáš Halík v Nakladatelství Lidové noviny knihu kázání z doby koronaviru *Čas prázdných kostelů*; kniha vyjde rovněž polsky, německy a portugalsky. Tomáš Halík přispěl rovněž do knihy osmi teologů *Křesťanství v době korona-krize*, která z iniciativy kardinála Kaspera vyjde na podzim v řadě světových jazyků s předmluvou papeže Františka.

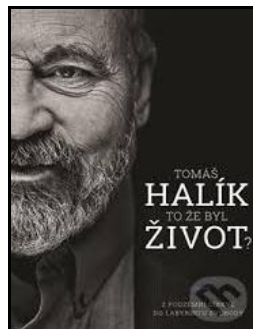
Kniha s podtitulem *Z podzemní církve do labyrintu svobody* mapuje Halíkovu cestu k víře a kněžství. Reflektuje jeho dětství, studia na vysoké škole v době pražského jara i atmosféru v podzemní církvi a jeho působení coby tajně vysvěceného kněze, stejně jako dobu porevolučního nadšení a Halíkova setkání s významnými osobnostmi či působení ve studentské farnosti Nejsvětějšího Salvátora.

"Co se týče životopisu, byl jsem opravdu překvapen množstvím pozitivních reakcí od čtenářů z anglicky mluvícího světa a recenzí v časopisech. Jistě velkou roli hrálo to, že doba pronásledování církve a působení kněží 'v podzemí' je něco pro Američany, Kanadany, Australany, Brity a další, těžko představitelné, sonda do úplně jiného světa," komentuje Tomáš Halík, proč podle něj právě jeho životopisná kniha získává ve světě takové uznání.

"Mnozí na ní oceňovali, že je to jak upřímné, často sebeironické svědectví o vlastní životní cestě a také duchovním zrání, tak zrcadlo proměn společnosti a církve v srdci Evropy v posledním více než půlstoletí.

Možná byla pro čtenáře atraktivní i tím, že přináší osobní vzpomínky na řadu osobností z církevního, politického a intelektuálního světa, s nimiž jsem se mohl poznat, jako byli Václav Havel, Jan Pavel II., papež Benedikt, kardinálové Tomášek či König, Roger Schütz, papež Benedikt XVI., papež František, tibetský dalajláma a mnozí další.

Knihu v češtině vydalo nakladatelství Lidové noviny

Z HISTORIE POHŘBÍVÁNÍ VE FRYŠTÁCKÉM KOSTELE (16. DÍL)

Náš farníčkový seriál o jedné z kapitol dějin zdejší farnosti se pomalu chýlí ke svému konci. Než však dojdeme k úplnému závěru, je třeba zmínit ještě jednu zajímavost. Jak už totiž název celého seriálu napovídá, nevěnovali jsme dosud prakticky žádnou pozornost pohřbívání v prostoru celého kostela jako takového, ale pouze v kryptě. A tak to nyní napravíme.

Mezi farníky a dalšími zájemci o historii zdejšího kostela bylo dosud rozšířeno povědomí o tom, že kromě příslušníků z řad šlechty byli ve zdejší kryptě pod presbytářem pochováni také další zemřelí – sice neurozeného původu, avšak z vyšších vrstev tehdejší společnosti. Zpravidla se mělo jednat o panské úředníky z hradu Lukova a také některé fryštácké faráře.

Toto obecné povědomí vychází z informací, které uveřejnil ve své knize *Městečko Fryšták* prof. Ludvík Jadrníček, který tvrdil, že v kryptě byl kromě členů rodu Minkviců pochován v roce 1686 urozený a statečný rytíř pan Jan Zeleczký z Poczenitz, v roce 1695 pak jistý páter Carolus Plumlovský, a dále také fryštáckí faráři Pavel Filippi († 1686), František Lubovenský († 1712) a Josef Tauber († 1735). V případě zmíněných farářů se Jadrníček mohl opírat také o údaje z práce zdejšího faráře a děkana Jana Drábka *Dějiny městečka Fryštáku a far, které dříve do Fryštáku náležely* (z roku 1915), jenž u kněží Filippiho, Lubovenského a Taubera výslovně uvádí, že byli pohřbeni v kostelní kryptě.

Pokud však budeme pročitat nejstarší matriku zemřelých zdejší farnosti a v ní autentické zápisy o úmrtí a pohřbení výše uvedených osob, dojdeme k poněkud překvapivému výsledku: ani u jedné z nich není výslovně uvedeno, že by byla pohřbena v kryptě (nebo jak se tehdy v matrice psalo „v sklípku“). V případě zmíněných fryštáckých farářů zde např. nalézáme tyto lokalizace jejich místa posledního odpočinku:

- Pavel Ignác Filippi: „*pod kazatelnicí podle* (tj. vedle) *sklípku po levý straně*“
- František Lubovenský: „*protiv oltáři malému, jen(ž) jest založený Panny Marie*“
- Josef Pavel Tauber: „*in medio templi, ... ante cryptam... prosapiae Münzvibz. versus portam ecclesiae, et turris*“ (uprostřed chrámu, ... před kryptou Minkvicburků... naproti vstupu do kostela a věže)

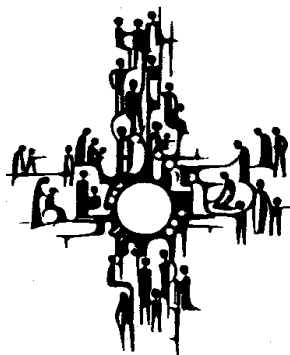
Z výše uvedeného je zřejmé, že autoři Drábek a Jadrníček neinterpretovali matrikové zápisy správně, když tvrdili, že tito kněží byli pohřbeni přímo do krypty. Ve skutečnosti byla krypta vyhrazena pouze členům panského stavu (zde tedy především rodině Minkviců). Další zesnulí, kteří, ač nešlechtici, měli v rámci tehdejší společnosti určité výsadní postavení, byli pohřbíváni nikoliv na hřbitově, ale také přímo v kostele, a to na různých místech pod kostelní dlažbu, přičemž jejich hroby byly patrně kryty náhrobními kameny.

Vít Němec

ČERVENEC

- 3.7. Svátek svatého Tomáše, apoštola
 5.7. 14. neděle v mezidobí
 11.7. Svátek svatého Benedikta
 12.7. 15. neděle v mezidobí
 19.7. 16. neděle v mezidobí
 22.7. Památka svaté Marie Magdalény
 25.7. Svátek svatého Jakuba, apoštola
 26.7. 17. neděle v mezidobí
 29.7. Památka svaté Marty
 31.7. Památka svatého Ignáce z Loyoly

SRPEN

- 1.8. Památka svatého Alfonsa z Liguori
 2.8. 18. neděle v mezidobí
 4.8. Památka svatého Jana Vianneye
 6.8. Svátek Proměnění Páně
 8.8. Památka svatého Dominika
 9.8. 19. neděle v mezidobí
 14.8. Památka svatého Maxmiliána Kolbeho
 15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
 16.8. 20. neděle v mezidobí
 20.8. Památka svatého Bernarda
 21.8. Památka svatého Pia X.
 22.8. Památka Panny Marie Královny
 23.8. 21. neděle v mezidobí
 24.8. Svátek svatého Bartoloměje, apoštola
 27.8. Památka svaté Moniky
 28.8. Památka svatého Augustina
 29.8. Umučení svatého Jana Křitele
 30.8. 22. neděle v mezidobí

MODLITBA KE SVATÉ ANEŽCE ČESKÉ

Bože, tvá služebnice Anežka šla za tvým voláním, zřekla se bohatství a zamilovala si chudobu, následovala tvého ukřižovaného Syna a došla do nebeské radosti. Na její přímluvu veď i nás, abychom nelpěli na věcech pomíjejících a dosáhli slávy věčné. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

TEST – BIBLICKÁ MĚSTA

Doba prázdnin přímo vybízí k cestování – ty letošní budou asi trochu jiné (kvůli koronaviru). Cestovat tak můžete společně s námi aspoň „prstem po mapě“.

Tentokrát máme pro vás malý test, jak dobře znáte biblická města.

Na otázky odpovězte buď pomocí biblické citace nebo nápovědy.

- Ze kterého města pocházel Abrahám?
(Gn 11,31)
- Ze kterého města pocházel David a jeho rod?
(1 Sam 16, 1-4)
- Které město dobyl Jozue za hlaholu trub?
(Joz 6, 2-20)
- Ve kterém městě bydlel Lot a jeho rodina?
(Gn 19, 1)
- Které biblické město proslulo stavbou věže, která měla sahat až do nebe?
(Gn 11, 9)
- Ve kterém městě žila Panna Maria, když k ní přišel archanděl Gabriel?
(Lk 1, 26)
- Ve kterém městě bydlel Lazar a jeho sestry Marie a Marta?
(Jan 11, 1)
- Kde měl dům apoštol Petr?
(Mt 4, 12-18)
- Kam cestoval Pavel, když se ho Ježíš zeptal, proč ho pronásleduje?
(Sk 9, 3)
- Do kterého města poslal Bůh proroka Jonáše?
(Jon 1, 2)

Nápověda: Babylon (Bábel), Betánie, Betlém, Damašek, Jericho, Ninive, Kafarnaum, Nazaret, Sodoma, Ur.

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 4. 7. 2020 V NÁKLADU 200 KS.